

FOAIE PAROHIALĂ NOIEMBRIE 2021

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

Tăcerea ne permite să mergem pe urmele lui Isus

Încă de la începuturile istoriei umane (Geneză 3,19), Dumnezeu ne amintește de fragilitatea noastră, ba chiar de moartea noastră, care este forma ei extremă. În fața fricii înnăscute de sfârșit, în contextul unei culturi care în atâtea moduri tinde să cenzureze realitatea și experiența umană a morții, luna noiembrie ne cheamă, ca în fiecare an, „să ne luptăm” rugându-ne pentru cei care au murit, pentru ca, dacă nu au ajuns în Paradis, prin rugăciunile și jertfele noastre, să ajungă cât mai curând în Casa Tatălui Veșnic.

Vocea pe care vrea s-o înăbușe lumea modernă cu un zgomot și o mișcare neîncetate nu ar fi aceea care ne spune: „Amintește-ți că ești pământ și în pământ te vei întoarce?”. Este un fapt cunoscut că negarea morții ne caracterizează

societatea. Este lucru de înțeles – fără Dumnezeu, fără viața veșnică, fără Cristos și fără Înviere, cum să suporti gândul morții? Amintirea precarității noastre este prea insistentă; prin urmare, încercăm să o facem să tacă.

Care sunt remediile la maladiile declanșate de zgomot? Marele remediu va fi descoperirea iubirii lui Dumnezeu, a chemării la viața veșnică, a victoriei lui Cristos asupra morții, care face din aceasta din urmă un prieten, poarta care se deschide spre viață. **Zgomotele sunt paravane care trădează o frică de divin, o frică de lumea reală și de moarte.** Dar „care om trăiește și nu vede moartea și își poate salva sufletul din locuința morților?” (*Psalmul 88,49*).

Departate de Dumnezeu, tăcerea este o confruntare dificilă cu propriul eu și cu adevărurile puțin atrăgătoare care se află în profunzimile sufletului nostru. Omul intră într-o logică ce seamănă cu un refuz al realității. El se distrage cu toate zgomotele posibile pentru a uita cine este. Omul postmodern caută să-și anestezieze propriul ateism. Lumea occidentală vine să „fardeze” moartea, pentru a o face acceptabilă și veselă.

Astăzi, Biserica are o misiune centrală. Aceasta constă în a oferi tăcere preoților și credincioșilor. Lumea refuză solitudinea lui Dumnezeu, în mod repetat și violent. Este nevoie ca lumea să tacă și tăcerea să revină...

Dacă omul îl caută pe Dumnezeu și vrea să-l găsească, dacă dorește o viață de unire mai intimă cu el, tăcerea este calea cea mai directă și mijlocul cel mai pur pentru a reuși aceasta. Tăcerea îi permite Bisericii să meargă pe urmele lui Isus, imitând cei treizeci de ani silențioși din Nazaret, cele patruzeci de zile și patruzeci de

noți de post și de dialog cu Tatăl, în solitudinea și tăcerea pustiului.

Când Cuvântul s-a făcut om și a venit să trăiască în Nazaret, timp de treizeci de ani nazarinienii nu au văzut nimic! Este nevoie de tăcere, prin urmare, de timp și de tăcere pentru a discerne vocile Cerului, discrete și infinit de respectuoase.

În societățile noastre relativiste, nimeni nu se mai recunoaște păcătos. Greșeala și părerea de rău au devenit stări sufletești traumatizante, de care trebuie să ne eliberăm... Lumea nu mai vrea să recunoască păcatul. **Păcatul nu este o realitate abstractă sau o pată pe o haină. El este respingerea legii lui Dumnezeu, o opoziție față de Dumnezeu. Păcatul este o rupere a alianței, o degradare a relațiilor noastre cu Dumnezeu. Păcatul este o autodistrugere comparabilă cu o persoană care se prăbușește consumând o otravă sau un drog.** Dumnezeu nu vrea ca noi să distrugem ceva important din noi înșine sau la ceilalți, de aceea păcatul îi displace și îl rănește în mod dureros. Dumnezeu ne cheamă la convertire și la respingerea radicală a păcatului.

Dacă lumea modernă nu regăsește o viziune de credință, umanitatea se îndreaptă spre o pieire sigură. Dumnezeu are un plan de mântuire pentru lume, iar oamenii trebuie să caute să-i înțeleagă tot mai bine viziunea, să citească semnele timpului de față.

Convertirea se efectuează în mod silențios și nu cu gesturi spectaculoase. Întoarcerea la Dumnezeu, aceste momente de

intimitate cu Dumnezeu sunt întotdeauna misterioase și secrete. Tăcerea este ca un ascensor care ne permite să-l întâlnim pe Dumnezeu, nivel după nivel.

Tăcerea este condiția pentru a ne deschide marilor răspunsuri care ne vor fi date după moarte. Într-o zi, vom înțelege totul. Până atunci, trebuie să căutăm fără a face zgomot. Știu cât de mult se contrariază reciproc, în mod constant, tăcerea lui Dumnezeu și nerăbdarea omului. „Dacă înțelegi, nu mai este vorba de Dumnezeu”, scria Sfântul Augustin (*Discursul* 117). În credință, incapacitatea de a înțelege este esențială, iar aceasta nu este o frustrare, aceasta ne permite să visăm.

Cine-l poate înțelege pe Dumnezeu? Putem reflecta în tăcere, pentru a ne apropia de Dumnezeu, dar există un moment în care gândirea noastră nu va mai putea progresa. Ca toate problemele legate de Dumnezeu, există un stadiu în care căutarea nu mai poate avansa. **Unicul lucru care trebuie făcut este să ridici ochii, să întinzi mâinile spre Dumnezeu, să te rogi în tăcere, în așteptarea aurorii. „Ce e peste simț și minte, să ne dea al credinței har”** (*Adoro Te Devote* de Sf. Toma de Aquino).

Trebuie să recunoaștem că tăcerea este dificilă, dar neliniștea nu vine de la tăcerea însăși, ci din ceea ce ne revelează. Să presupunem că aveți o cameră mai degrabă întunecoasă și nu sunteți tocmai un specialist în a face ordine. Cum nu se vede mare lucru, aceasta nu deranjează prea mult.

Dar iată că un invitat are ideea nefericită de a aprinde un proiector foarte puternic. Spectacolul devine stânjenitor...

Tăcerea este unul dintre principalele mijloace care ne permit să intrăm în spiritul rugăciunii; tăcerea ne dispune să stabilim relații vitale și continue cu Dumnezeu. Este dificil să găsim o persoană pioasă care, în același timp, să vorbească mult. Dimpotrivă, cei care posedă spiritul rugăciunii iubesc tăcerea.

Încă din timpuri imemorabile, tăcerea e considerată apărătoare a inocenței, scutul împotriva tentațiilor și sursa rodnică a reculegerii. Tăcerea favorizează rugăciunea, căci ea trezește în inima noastră gânduri bune. Conform Sfântului Bernard ea îi permite sufletului să se gândească mai bine la Dumnezeu și la realitățile cerului. Cu cât mai mult primim într-o rugăciune silențioasă, cu atât mai mult putem dăru-i în viața noastră activă. Esențialul nu constă în ceea ce spunem, ci în ceea ce ne spune Dumnezeu și în ceea ce transmite el prin intermediul nostru. Isus ne ascultă întotdeauna în tăcere. În această tăcere, el ne va asculta; acolo va vorbi sufletelor noastre și acolo îi vom auzi vocea.

„Ai grijă la vorbărie, spune Sfânta Doroteea, căci ea face ca gândurile pioase și meditația în Dumnezeu să fugă”. Este sigur că o persoană care vorbește fără încetare creaturilor va vorbi cu Dumnezeu cu dificultate, iar, la rândul său, Dumnezeu îi va vorbi puțin. „În mulțimea vorbelor nu

lipsește vinovăția, dar cel care-și ține buzele este prudent” (*Cartea Proverbelor* 10,19).

„Cel care nu iubește tăcerea nu poate aprecia lucrurile lui Dumnezeu, foarte curând el se va arunca în plăcerile lumii”, spune Sfânta Maria Magdalena de Pazzi. Iar Sfântul Ioan Gură de Aur spunea: „Vorbește doar atunci când este mai util să vorbești decât să păstrezi tăcerea”. La fel, Sfântul Arsenie recunoaște că a regretat deseori că a vorbit, dar niciodată nu a regretat că a păstrat tăcerea. Sfântul Efreem are aceeași părere și insistă: „vorbește mult cu Dumnezeu, dar puțin cu oamenii”.

Îi încurajez pe toți oamenii să nu uite aceste câteva sfaturi. **Dacă, în prezența ta, se folosește un limbaj deplasat și păcătos, părăsește acel anturaj, dacă este posibil. Dacă te obligă circumstanțele să rămâi, măcar coboară privirea și rămâi în tăcere sau încearcă să orientezi conversația spre un alt subiect. Astfel, tăcerea ta devine un protest la adresa vorbăriei dezgustătoare.**

În societățile noastre materialiste, credem întotdeauna că ceea ce este adevărat trebuie să fie tangibil și imediat. Dar iubirea lui Dumnezeu se ascunde în tăcere, în suferință, în moarte, în trupul torturat și distrus al lui Isus care se stinge pe cruce.

Ceea ce-i lipsește omului este incapacitatea de a-și imagina eternitatea, plenitudinea fără sfârșit conferită de comuniunea totală cu Dumnezeu. Tăcerea lui Dumnezeu nu poate fi înțeleasă

fără perspectiva vieții eterne. Timpul lui Dumnezeu este diferit de al nostru; pentru el, „o mie de ani sunt ca o singură zi” (*2Petru* 3,8). Ne lasă în încercări pentru puțin timp, înainte de a ne salva pentru o viață întreagă. Cine ar îndrăzni să se plângă de un chirurg care, în două ore ale unei operații dureroase, ar vindeca de o maladie pentru tot restul vieții? Cabinetul său ar fi asediat! Cum spune Sfântul Paul: „Eu consider că suferințele timpului prezent nu se pot compara cu gloria viitoare care ni se va revela. Într-adevăr, creația așteaptă cu nerăbdare revelarea fiilor lui Dumnezeu” (*Romani* 8,18-19).

Omul ar vrea să posede o înțelegere imediată a lui Dumnezeu, dar Tatăl este ascuns în spatele unui vâl și nu vom putea îndepărta total misterul decât după moartea noastră. Prin tăcerea sa, Dumnezeu vrea să ne dea să pătrundem dincolo de iubirea umană simplă, pentru a înțelege iubirea divină.

Trebuie să înțelegem în aceeași manieră tăcerea lui Dumnezeu, care nu îmbracă nici un sens definitiv. El tace, timp de câteva ore, lăsând lumea în mâinile noastre. Dar va veni ziua când le va face „pe toate noi” (*Apocalips* 21,5). **Dumnezeu poate extrage cel mai mare bine chiar din rău. Tot ceea ce permite Dumnezeu are un sens. Dacă Dumnezeu a reparat cel mai mare rău, păcatul lui Adam, cu siguranță că le va repara și pe cele mai mici.**

Pr. paroh Mihai Mărtinaș